

Два триптихона – Ненад Обрадовић

ТРИ БОЈЕ¹

Плаво

Нико није прошао горе
Него ти,
Када се делило имање.
Увек те је мање.
Два-три за један.
Док ти њега у ваздух
Он тебе у ребра.
Па си почела да се множиш
И уједаш од прераног страха
Па си почела да растеш лоповском
И пењањем на рамена
Пирамида си.

Па ипак,
Нико опет не прође горе
Него ти,
Када се делило знање
Теби тек довољно
А то је најмање.
Нека си и Макс Пејн
Димљен, јесењи и ноћни

¹ Према мотивима филмске трилогије: *Три боје* Кишиштофа Кишловског

Кишни човек
Ако се сете сете те се
Ако се не сете
Биће од тебе нешто
Сировина си за серију
Кондензоваће те за филм.

Нико никако горе
Када се делило знамење
Поотимали ти све зелени.
Народ воли само оног
Непријатеља, преко капије.
На себе се давно навикао.
Тешко побеђенима.

И нико јефтинији!
Чак ни у вицевима.
Нема те у сликама.
Неће те поезија.
Тешка си валута.
А расипају се тобом
и курта и мурта.

Нигде те мање
Него тамо,
Где цветаш по глави становника
Где те умножавају за благостање
За фер, за један на један.
Свако свог тебе
Свакоме свога дати
Свако да буде свој ти.
Јер, шта је легло легло је

Бетонирали те доста
И шта светли светли
Не треба ни раскрсница
Где је год могло
Закачили ти плаво око
И почупали ти уши
И засадили их по етру.
Када пољубим жену
Да ли сви лептирићи на мрежи?
Да ли се бар ти још зацрвениш?
Бар ти ми, ти.

Остало те још
За по огледало.
Па да се најзад
Једно у другом изгубимо.
Где си сад ти?

Бело

Шетају се и кафенишу
Збијају се сву ноћ увис
Тапкајући један другим

Свићу
Камењени
Топе се, вертикални

Загрљајем истом стогу
Туђој муци јер је и њихова
Својој мани јер је и онога

И честитају себи у другом
И љубе себе у ближњем

Свакога дана и ја исто
Без питања око главе као ореол:
Ко ће мене разумети?

Црвено

Изгледао је, цело вече, невино.
Клео се, да никада не би, никакво зло,
своме куму учинио.
Да кум може, и ово, и оно, и то, зато,
што ништа није тек тако дато, тек онако.

Био је убедљив.
И заиста, овај је кум, његов, доста нижи,
био поштеђен,
и поред све прљавштине, које су,
уверавао ме је, тај други, само,
тренутне и блесаве, чак, блиставе –
тај кум, цењени, отишао је први,
и то нагло, без поздрава,
камоли објашњења, љут.
Отишао је као што би отишао Бог,
својевремено.

А овај, што је остао, одједном,
потукао би се до мртвог имена!
Видело му се то на оном широком клизавом челу.

Само да је још имао кога да нађе,
ко би му рекао, ма шта,
макар, било шта,
за било кога.

ПОСТ

1.
Први пут постивши, матор,
двадесет и неке јесени и зиме
у личној карти са чипом,
бројкама, мутним лицем.

Непричешћен, несој,
не само у своје обично име
већ и за неке комунисте
без којих нема ни мене.

Тридесет и три дана нанизао сам
у непоруженом достојанству чина.
Тридесет и трећег, некуд, свечан:
отпустих жеђ, глад и оца и сина.

Као поражени коцкар, тада сам
појачао улог са три дана само воде.
Није то била казна него машина:
воз, точак – један пропуштен вагон ако се

бржим кораком кроз друге задобије;
један изгубљен круг — нисам поражен
кад дође број који све улоге покрије.
Три гладна дана механичке прогресије.

Како се само бистрила у мени лакоћа
и каменила у стомаку вода. Мишљах:
дрхтим од савршенства (не само мог),
један лист сам који је једна мисао,

једна успела неразумљива намера божја.
Мало ми намера када је већ ја.
Мало ми струјање Његовог блага
и очи широм науљене, измасиране.

Био сам тог дана члан неког жирија.
Одједном, све те речи, умориле ме.
Умало нисам пао, без снаге, без чула,
нити икада да сам био тако далек.

Говорило ми се, а нисам могао да чујем.
Прикупих последње рите фанатизма,
над земљом, без ослонца, до пекаре,
до првог рафа, у ком угледах Бога.

2.

Тај мртви сан желуца, и посна паштета:
да ли до краја сад код божићне песме?
Нисам никада презрео шта се не сме,
ма, и најчуднијој љубави овог света

не бих одузео моћ грешке, па ни греха.
Нека лудост је можда семе насушног почетка.
Како сам само прекорен и испран са степеништа! –
Никад још такве мржње без таквог свештеника.

3.

И прође ме грч тесног партнерства.
Отпустих страх од анатема и проклетства.
Тридесет и три дана нанизао сам
у разоружаном достојанству чина.

Распојасана једна, фина: грицкао сам је.
И нисам пустио глад да кипи и прелије.
Попио сам и мало вина. Био сам љутит.
Посекао сам и боцкао две-три врсте сира.

Нема мира. И нема судбине и низа.
Само кост, крв, месо и плодови мора
и плодови земље и чудеса бесловесна.
Милиони богова и једнака, нема, чуда.

Прекршив правила поста, остах без гласа.
Већ сутрадан, дакле, остах без моћи.
Као некада, само, сад, тежак, да риљам
по грлу запуштеном или да ћутим

и јурцам опет за небом на новој глади.
Мајка ми дотурила специјалне ориблете
које користе глумци, певачи и политичари.
Нико ми није још узео моћ да пишем.

И као некада, охол, са три дана чесме,
ноћас бих да пишем, бахат, три песме.
И нема мира. Нико ми неће отети моћ
да не утрнем у два-три додира. И још!

